

סיפורים נפלאים פרשת נשא

"ולבית אבותם" (ד, מו)

אחד מנכבדי ווילנה, ביקר פעם אצל רבי יוסף דב מבריסק. כשעמדו להיפרד, אמר לו הרב: "כאשר תבוא לוויילנה, דרוש נא בשלומם של אותם יהודים שאין להם בתים". תמה הלה על הדברים והרב הסביר: נאמר בתהילים (קלה, יט-כ): "בית ישראל ברכו את ה' בית אהרן ברכו את ה', בית הלוי ברכו את ה' יראי ה' ברכו את ה'". ומפני מה לא נאמר גם "בית יראי ה'?" אלא משום שאין ליראי ה' בתים ואין הם טרודים בדאגות נכסיהם...

"ופרע את ראש האשה" (ה, יח)

"סותר (הכהן) את קליעת שערה כדי לבזותה, מכאן לבנות ישראל שגילוי הראש גנאי להן" (רש"י). מסופר על האדמו"ר רבי צבי הירש פרידמן (מייסד חסידות ליסקא) זצ"ל שלא הביט מחוץ לד' אמותיו, וכך לא היה מודע לפריצות, שנבקעה להן בעיירתו אודות נשים נשואות שפרעו ראשן.

באחד הימים התבקש הרב לערוך חופה בחצר בית הכנסת. הצדיק התעטף במעילו ויצא אל הקהל שכבר התאסף. המחותנים עדיין התמהמהו בשל חילוקי הדעות אודות הנדוניה. זמן מה עמד הרב בראש שחוח ובעיניים עצומות כששפתותיו מרחשות דברי תורה, אך השעה התאחרה, ואף סבלנותו שלו פקעה לבסוף, נשא את ראשו ופקח עיניו, ומה שראה, לא נשא חן בעיניו.

סוף-סוף נשמע קול השירה, ולשמחת הקהל הובא החתן ולאחריו הכלה. לאחר שנערכה החופה, הרב נטל את ידיו לסעודת המצווה ואכל כזית.

לאחר מכן לא הצליח לכלוא את בערת רוחו וקרא: "איני מבין מדוע לא סיפרתם לי על הצרה האיומה הזו? האם יש בי עוולה? האם איני רבכם? צרה כזו פשתה בקהילה, ואף אחד לא בא לספר לי, כדי שאתפלל בפני בורא העולם?".

הביט בו הציבור בחוסר הבנה, כשאישי אינו מבין, על מה המהומה ולמה הצדיק מתכוון בדבריו.

כשראה את מבטי הקהל הבין שלא ירדו לפשר דבריו ולכן ביאר אותם: "לפני החופה נשאתי את מבטי, ואוי לעיניים שכך ראוות".

הרב עשה אתנחתא קצרה ואז אמר בצער:

"המון נשים מבוגרות, ואפילו כאלו ששיבה כבר נזרקה בשערך, עומדות עם מחלפות שערותיהן! מדוע לא מצאתם לנכון לספר לי, כי נערות כה רבות לא מצאו את זיווגן והן עדין רווקות?" ולא נחה רוחו, עד שאמר בקול גדול: "אם יש לי זכות בשמים הריני מעתיר, שכל הנשים גלויות הראש תינשאנה עוד השנה".

לשמוע דברי הצדיק החלה סערת רוחות עזה בציבור, בעלים רבים קרבו אל הרב וביקשו ממנו להעביר את רוע הגזירה, שכן חששו ש'ברכת' הצדיק תתקיים, והם יתבקשו 'לעולם שכולו טוב'

ונשותיהם שיתאלמנו יבואו בברית הנישואין עם בעלים אחרים והסבירו לצדיק, שעל אף מה שראה מדובר בנשים נשואות, ויש להן בעלים...

בתחילה סירב הרב להאמין לדבריהם, אך כשהשתכנע אמר: "את הנעשה אין להשיב, אך כוונתי הייתה, שהנשים תכסינה ראשן עוד השנה, אם כך ואם כן". וכמוכן, הנשים כיסו את ראשיהם - וכך עלתה בידו לחסום את הפרצה.

"ומחה אל מי המרים" (ה, כג)

אמר הקב"ה ימחה שמי על המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו (מד"ר פרק יא)

אל רבה של מינסק - הגאון רבי גרשון תנחום זצ"ל הגיעה אשה מרת נפש וזעקה: "רבי! אינני מסוגלת יותר לסבול, יש בביתנו הרבה בעיות בשלום בית, וכשל כח הסבל... לא אצא מכאן עד אשר יבטיח לי הרב כי יסדר לי גט. רצוני להתגרש מבעלי!"

השיב לה רבה של מינסק: "מוכן אני להסדיר לך את הגט, אך זאת בתנאי שתמלאי את כל אשר אורה לך לעשות!"

לאחר שהסכימה, אמר לה: "במשך חודש ימים יהיה עליך ללכת בכל ערב שבת, לבתים השוכנים ברבע העוני שבעירנו, ולחלק לעניים המתגוררים שם, חלות ובשר לכבוד שבת. לאחר חודש, אם תרצי, אסדר לך את הגט".

הסכימה האשה. ואולם אחר שחלף יותר מחודש ולא הופיעה האשת שנית בבית הרב, שלח לקרוא לה.

"מדוע לא באת מקץ חודש?" שאל אותה הרב.

השיבה האשה: "עשיתי כל ערב שבת כפי שציוו עלי הרב. חילקתי לעניים מזון לכבוד שבת. ואולם כשעברתי בבתי העניים וראיתי מה הן צרות אמיתיות, נוכחתי לדעת שיש אנשים אשר להם צרות גדולות משלי, והחלטתי כי מוטב שלא אתגרש..." (גדולי הדורות)

סיפר הגרמ"מ שולזינגר זצ"ל באחת מדרשותיו: "יהודי בא אל רבינו הגרא"מ שך זצ"ל והתלונן שבביתו צרות רבות בנוגע לשלום הבית..."

אמר לו הרב שך: "איני יכול להכנס לעניין שביניכם, אבל דבר אחד אתה צריך לדעת לפני הכל: יש הבדל עצום בינך לאשתך, אתה הרי לומד תורה והיא לא לומדת תורה!" (והלומד מבין שכדאי לוותר).

"והנה באמצע השבוע אחרי שסיפרתי לליל שבת את הסיפור הזה" - ממשיך הרב שולזינגר - "ניגש אלי אדם וסיפר לי שבביתו שבת אחרי ששמע ממני בדרשה את דברי הרב שך, חזר הביתה ושולחן השבת התחיל כרגיל אצלו, כאשר אשתו מדברת אליו בנוסח הרגיל אצלם, מרימה את קולה ומדברת בצורה לא ראויה,

והוא... שותק!

הם נשואים שש עשרה שנים, ולא קרה כדבר הזה שאשתו תדבר בצורה כזו, והוא ישתוק... המקובל בביתם

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת נשא

כשנרגעתי, הרהרתי בלבי מה היתה אכן כונתי, והשבתי שעד כמה שאני זוכר, הטלתי עליו את הקנס לשם עונש, ולא לשם כפרה. האורחים הודו לי על תשובתי, ופנו לדרכם. כשהתעוררתי מתרדמתי, היה ראשי כבד עלי, לא יכלתי למצא מרגוע לנפשי, חזרתי לתלמודי, והנה שוב נופלת עלי תרדמה. הפעם הופיע הקצב בעצמו, כשהוא כולו רצוף ושובור, והחל לטעון כנגדי בקול בוכים: אוי רבי, ראה נא מה עוללת לי בתשובתך לבית דין של מעלה. כשעמדתי בדין, והקטגור תבע לדון אותי לחיוב בעוון האכלת טרפות, טענתי שכבר התכפרתי בקנס שהטלת עלי.

הקטגור טען כנגדי ואמר שהקנס לא היה לשם כפרה, אלא לשם אזהרה להבא בלבד. ובית הדין החליט לשאול את פיך, על כוונתך. ומאחר שתשובתך היתה שלא התכוננת לכפרה, יהיה עלי עתה לעבור יסורי גיהנום קשים ונוראים כדי להזדכך מאותו עוון... כך סיים את דבריו והלך לו.

פנה החפץ חיים לחתנו, ואמר לו: כיון שעול הרבנות בכללו היה למורת רוחי, הרי לאחר מעשה זה, גמלה בקרבי ההחלטה להסתלק מן הרבנות לגמרי. אף אתה, ר' אהרן חתני, ראה נא גם ראה מה גדולה ונוראה היא האחריות הכרוכה ברבנות, ולכן אל תצטער שלא קבלת את המשרה.

"ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא יששכר" (ז, יח)

ביאר הרמב"ן, שמה שחזרה התורה על קרבנות כל נשיא ונשיא למרות שקרבנותיהם זהים הוא שלא למעט בכבודו של אף נשיא. ונוראים הדברים למתבונן, עד כמה התורה חסה לכבודו של האדם, ולא קיצרה במילותיה, אע"פ שכל המילים שבתורה ספורות ומדודות.

סיפר הרב מאיר רוך שליט"א: במלחמת העולם השנייה, איבד דודי הגאון רבי יחיאל מיכל גורדון זצ"ל את כל משפחתו, אשתו וילדיו, והוא נותר בגפו. לאחר המלחמה, נישא בזיווג שני והתגורר בארה"ב.

פעם נסעתי לארה"ב, והודעתי מראש שאגיע להתארח וללון בביתם. לפי התכנון הייתי אמור להגיע לביתם בשעה שתיים עשרה בלילה, למעשה הנחיתה התאחרה והגעתי בשעה שלוש לפנות בוקר. בליבי קיוותי שהדוד הלך לישון, והשאיר את הדלת פתוחה. כשהגעתי, אני רואה לתדהמת את הדוד הישיש עומד ברחוב, בחזית הבנין, בלילה בו שרר קור עז וממתין לבואי. שאלתיו בפליאה, מדוע המתין למטה? וכי לא היה מספיק להמתין בתוך ביתו?

כאן התגלתה אצילותו ושמירתו על כבוד אשתו. באצילות נפשו הסביר לי שרצה לפוגשני קודם שאכנס לביתם ולבקשני שכשאפנה לאשתו, אקרא לה בתואר 'דודה' (טאנטע). הוא הסביר שהיא כה מסורה אליו, וחשוב לו מאד שתרגיש שקרובי משפחתו מרגישים איתה קשרי משפחה ומכנים אותה דודה. שווה היה לו להמתין שעות ארוכות בקור העז, כדי לכבד את אשתו ולעשות לה הרגשה טובה! (לתתך עליון)

היה שגם הוא היה משתף פעולה, והיו קולות וברקים.... "האם קרה לך משהו?" שואלת האשה בדאגה, והוא עשה לה סימן הרגעה בידו שהכל בסדר. היא ממשיכה בדרכה ואומרת לו, לפחות תגיב משהו, זרוק איזו מילה... והוא שותק. עד שאמרה לו: אולי בכל זאת תגידי לי איזה מלה ואז אוכל להמשיך... עד שאמר לה דברים כהווייתם: שמעתי מהדרשן בבית הכנסת שהרב שך אמר שמי שלומד תורה צריך לוותר, ובדעתי לקיים את זה בעז"ה.

"ונקה האיש מעון" (ה, לא)

בספרו של הרב ישר זצ"ל מובא ספור מתולדותיו של החפץ חיים. הרב אהרן הכהן, חתנו של החפץ חיים, בהיותו אברך סמוך על שלחן חותנו, נחל אכזבה בהשתדלותו להשיג משרת רבנות בעיר מסוימת.

השיח ר' אהרן את צערו בפני חותנו, והחפץ חיים דבר על לבו והצביע בפניו על כובד העול וגודל האחריות המוטלת על רב בישראל, עד שאין זה כדאי להצטער ולהתמרמר בשל אי קבלת המשרה.

ברם, דעתו של ר' אהרן טרם נחה, והחפץ חיים שהכיר בכך, אמר לו, שכדי לסייע לו בהבנת הדברים הוא מוכן לספר לו סיפור, אבל בתנאי שיקבל על עצמו ויבטיחו נאמנה לבל יספר זאת לאיש כל עוד שהוא (החפץ חיים) בחיים.

ר' אהרן הבטיח, והחפץ חיים סיפר לו את המאורע שארע בתקופה הקצרה שבה כהן כרב בעירה ראדין, שהיה את אחד הגורמים לעזיבתו את הרבנות.

ארע פעם ואחד הקצבים נתפס במכירת בשר טרפה, וכמובן שהעבר מיד מחזקתו. בא הקצב לפני, סיפר החפץ חיים, והביע חרטה גמורה על מעשיו, הבטיח בכל ההבטחות שבעולם לבל ישוב לכסלה, והתחנן בדמעות שאחזיר לו את תעודת הכשרות. מאחר שנוכחתי שהלה מתכוון ברצינות להבטחותיו, ונכרים דברי אמת, ומאידך היה האיש בעל משפחה גדולה ומצוקתו הכלכלית היתה עצומה, שתפתי את מדת הרחמים במדת הדין והחזרתיו לכשרותו. ועל החטא עצמו קנסתי אותו בסכום כסף גדול שינתן כתרומה לבית הכנסת המרכזי שבעיירה.

הקצב לא האריך ימים לאחר אותו מעשה, וכעבר זמן קצר הלך לעולמו.

באחד הימים, המשיך החפץ חיים לספר, בעוד אני לומד כדרכי בעזרת הנשים שליד בית הכנסת, נפלה עלי תרדמה, ובחלומי והנה מופיעים לפני שלשה אנשי צורה, והגדול שביניהם פונה אלי בשאלה: ר' ישראל מאיר, הלא תזכר את המאורע עם אותו קצב שקנסת אותו בתרומה לבית הכנסת.

אמור נא אפוא, מה היתה כוונתך בקנס זה, האם רק למען יזהר להבא וישמר את עצמו לבל יכשיל עוד את בני העיר, וכן לטובת הצבור למען ישמעו ויראו. או שכוונתך בקנס היתה גם למען תהיה לנענש כפרה על עונו.

בשמעי את הדברים רתת וחלחלה אחזוני, ולא יכלתי להוציא הגה מפי. אבל ראש המדברים הרגיעני ואמר, שימתינו לי עד שתתישב דעתי.